

Când Ursul a ajuns în poiana cea mare, picăturile de rouă
selipeau pe firele de iarbă ca niște mici diamante,
gădilându-l la tălpi. Înviorat, Ursul a mirosit primele flori de primăvară,
a ascultat șoaptele frunzelor și a privit fereit peștii selipitori
înotând zglobii în apa iazului limpede ca cristalul.
Dar asta ce era?

Ursul de-abia se trezise din hibernare.
Dormise mult, mult, foarte mult timp.

S-a ridicat încet și s-a întins. Apoi a căscat cu poftă,
a ieșit greoi afară din bârlog, târșăind picioarele și s-a îmbrăcat.

Ursul păsea cu grijă pe covorul de iarbă,
atent să nu strivească margaretele care își scoaseră
căpșoarele alb-galbene în soarele dimineții.

